

Itsaso Perez Ormazabal

F maila • 3 aipamena

Kaixo, irakurleok!

Ni Itsaso Perez Ormazabal naiz, beasaindarra. 3. mailan bukatzen ari naiz aurten, eta Murumendi eskolara joaten naiz nire bi ahizpekin batera. Txikitatik asko gustatu izan zait idaztea eta irakurtzea. Orain arte ez nuen jaso saririk eta aipamena eman zidatela jakitean izugarri poztu nintzen. Ea gustokoa duzuen istorioa.

AITONAREN ESKUTITZA

Aitona hil zenekoa oso tristea izan zen ni eta nire familiarentzat.

Larunbata zenez, goizean mendira joan ginen. Tontorrera iristean txoritxoek kantuez gozatzen hasi ginen baina bat batean aitaren sakelekoak soinu egin zuen. Eskegi zuenean nire laurogeitabost urteko aitona hil zela esan zigun amari eta bioi. Ziztu bizian jaitsi eta aitonaren etxera iritsitakoan atea jo eta izebak ireki zigun. Han zeuden denak, aitonaren lagunak, osaba izebak, nire lehengusu eta lehengusinak,... denak egongelan. Gauean tripa entsaladaz beteta oheratu ginen.

Bi hilabete geroago aitonaren etxea saltzea erabaki genuen eta husterara joan ginen. Nik aitonaren logela, amak komuna, aitak eta izebak egongela eta osabak sukaldea. Hasi aurretik amak gauza politak gordetzeko esan zigun. Horretan nengoela giltza batzuk aurkitu nituen. Gauean etxera joaterakoan giltzak hartu nituen eta etxean nire mesanotxeko kajoitxoan gorde nituen.

Hurrengo egunean berriro ere aitonaren etxea husterara joan ginen. Nik aitonaren logela husten jarraitu nuen, amak komuna, aitak eta izebak egongela eta osabak sukaldea.

Hustea bukatu genuenean aitona gustokoen zuen mendira joan ginen haize pixka bat hartzera. Aitak aitona txikitik erakutsitako kobazulo batera eraman gintuen eta sartzea erabaki genuen. Nik harri moduko batekin estropezu egin eta erori egin nintzen. Amaren sakelekoaren argi eskasarekin kaxa moduko bat ikusi genuen, handik atera eta etxera eraman genuen bertan lasaiago irekitzeko.

Etxera iritsitakoan irekitzen saiatu ginen baina ezin zen giltza baten beharra zegoelako. Etxeko giltza guztiekin saiatu ginen baina ezin zen. Orduan, aitonaren etxean aurkitutako giltzarekin saiatzea bururatu zitzaidan eta haiekin bai, haiekin ireki egin zen.

Barruan eskutiz bat eta argazki batzuk zeuden. Eskutitzak honela zioen:

“Eskutitz hau maite ditudan guztientzat da. Ez nuen joan nahi zuei mezu hau utzi gabe, bizitza guztian ikasi dudana eta zuei irakasten saiatu naizena, benetako altxorra, zuei eman gabe.

Ikusi argazkiak eta entzun bihotzari. Bizitzan momento zoragarriak daude maitasunarekin egiten badira. Bizitzan benetan garrantzitsua ikus ezina da eta ezin da erosi.”

Eskutitza irakurri eta argazkiak ikusita konturatu naiz zer den bizitzan benetan garrantzitsua eta zoriontasun hori bilatzea oso garrantzitsua dela.

Etxera itzulitakoan bere kaxatxoan gorde nuen egunen batean nere haurrei erakusteko eta beraiek ere bera bezain zoriontsu izateko.